

Като се поуспокои, Стоян стана сътрудник на сп. „Мисъл“. Първото стихотворение, което му отпечатаха, бе „Сатира“, в кн. 6-7, 1892 г., а в кн. 9–10 с.г. – стихотворението, с което Стоян и днес живее – „Кирил и Методий, проект за училищен химн. 15 априлий 1892 г., Русе“. То стана не училищен химн, а химн на българската писменост и просвета. За това много допринесе и сполучливата мелодия на композитора Панайот Пипков.

Чрез сътрудничеството в „Мисъл“ се запознахме и сприятелихме с редакторите и сътрудниците му д-р К. Кръстев, Пенчо Славейков, Алеко Константинов, Висковски, Георги хаджи Бонев, д-р Емилов, д-р Червен-Иванов, професора по химия Пенчо Райков, Кирил Христов, Петко Тодоров – роднина на Стоян, и др. Най-много се сближихме с Кръстеви и Пенчо Славейков. Помня, поканихме Кръстев и Пенчо на вечеря. При разговора разбрах, че д-р Кръстев е женен. Много се притесних за опущението, че не сме поканили и жена му. Пенчо почна да се смее на глас. Смееше се гърлено и много заразително. Беше ми приятно да го слушам и се успокоих.

След тази вечеря започнаха почти всекидневните ни събирания, обикновено вечер, ту у дома, ту у Кръстеви. Започваха и безкрайните разговори за литература, философия, религия, политика и пр., понякога до 12 ч., а често и до 2 ч. след полунощ. Ние, жените, не се месехме в разговорите. Слушахме. Но случваше се и да задремем на канапето с жизнерадостната Радка Кръстева. Събудим се, а те още говорят. Понякога спореха бурно, дори ожесточено. Например – за Иван Вазов. Стоян не беше близък с него, но го уважаваше. Пенчо – не. Стоян беше религиозен и дълбоко вярващ, Пенчо – не. Пенчо не обичаше политиката, познаваше котерийните борби и беше много критичен. Стоян, без да членува в никоя партия, бе избран за народен представител. Обвиняваха се взаимно. Пенчо – за речите на Стоян в Народното събрание, които никой не е слушал, а Стоян – за Пенчовите сказки, с които слушателите се забавлявали и нищо не постигали...

Тези им препирни бяха все в духа на културната търпимост. Когато се сгорещяха, ако бяхме у дома, сядах на пианото. Обичаха музиката и всичко биваше наред. Но веднъж се изплаших. Беше и Алеко Константинов. Говореха за сатирата. Стоян обичаше да абсолютизира и с гръмовния си глас заяви: „Аз съм най-добрият сатирик на България. Влюбен съм в сатирата“. А Пенчо присмехулно: „Бре-бре, бре-е-е, я виж кой бил любовникът на сатирата! Ти я любиш, но дали и тя те люби?“. Стоян не обичаше да му противоречат. Стана и с всички сила удари с юмрук по масата. Всичко се раздрънча. Д-р Кръстев подскочи, Алеко като по-деликатен се сви. Само Пенчо остана напълно спокоен. Беше неизчерпаемо търпелив. Изтичах до пианото. Звуците нахълтаха в сърцата им и те утихнаха.